

Vefa

– AliKemal · 09 Ağustos 2016

Ahmet Eren, 4 Ağustos 2016'da, altmış üçüncü doğum gününe bir gün kala öldü. Ölümü, sıradan bir insanın ölümünden ibaretti, sessizce, öylece... Öldüğünde yanında bir ben, bir de özel hemşiresi vardı. Sinema kanallarından birinde film seyrediyorduk. Arada bir filmle ilgili laflaşıyorduk da... Onu çekyatın üzerine yatırmış, başının altına iki yastık yerleştirip televizyon ekranını rahat görmesini sağlamıştım. Attığım en son lafa yanıt vermediğinde her zamanki gibi uyuya kaldığını sandım. Başının altındaki yastıklardan birini alıp üstüne bir nevresim örtmek için ayaklandım.

Yastığı başının altından çekerken nefes almadığını fark ettiğimde nedense hiç şaşırmadım. Soğukkanlı bir sesle, "geçmiş olsun dostum!" dedim, "kurtuldun!"

2004'de, bir daire satın alıp Sarımsaklı'ya taşındığımızda tanışmıştık onunla. Satın aldığım daire onunkinin hemen yanibaşydı.

Eşyaları kamyondan eve taşıtırken ayağında bir şortla yarı çıplak halde yanıma geldiğinde, doğrusu pek antisempatik bulmuştum onu, biraz da eşimi kıskanmıştım sanırım. Vücudu güneşten iyice burunlaşmış, sıırım gibiydi. "Hoş geldiniz!" dediğinde, asık bir suratla, "Hoş bulduk!" deyip geçmiştim. Aynı akşam eşiyile birlikte ısrar ederek akşam yemeğini evlerinin balkonunda yemeye ikna etmişlerdi bizi. Mangalda balık ve koca bir şişe rakı, sıkı bir sohbetle birlikte yol yorgunluğumuza deva olmuştu. Bizden dört yıl önce yerleşmişlerdi Sarımsaklı'ya; Almanya'da çalışırken kendi kendilerini emekliye ayırmışlar, evvelce yazdan yaza geldikleri evlerine temelli yerleşmişlerdi. Gerçi Almanya'dan tam kopmuş da sayılmazlardı; arada bir gidip orada bıraktıkları kızlarının yanında kalarak oturma izinlerini öldürmüyorlardı.

Ahmet Eren'le dostluğumuz ummadığım kadar hızlı gelişmişti. Eşlerimiz de iyi anlaşıyorlardı. Sahibi olduğu Mercedes arabayla hergün bir başka yere taşıyordu bizi. Ayvalık'tan Ayvacık'a, körfezde dolaşmadığımız ne bir sahil kalmıştı, ne bir köy. Canımız nerede isterse gidiyor, orada giriyorduk denize, ya da hangi köyde en iyi ne yetiştiriliyorsa gidip oradan satın alıyorduk. Sık sık da eşlerimizi yalnız bırakıp balık avına da çıkıyorduk. En büyük keyfimiz buydu.

Yapılan masrafların büyük bir bölümü onun cebinden çıkıyordu. Eşimin ve benim emekli maaşlarımız satın aldığımız evin kredi taksitlerini ve üniversitede okuyan üç çocuğumuzun ihtiyaçlarını çıktıktan sonra kuşa dönüyordu; bize kalsa değil gezip tozmak, evimizden dışarı adım atamazdık. Bu durumun ezikliğiyle yaptıkları davetleri devamlı reddetsek de bizi her seferinde adeta yaka paça arabaya sokuyorlardı.

2009'da, balık avındayken, su kenarındaki yamaçta üstüne çıktığım bir taş parçası tutunduğu toprak zeminden kurtulup da dengemi bozunca -popomun üstüne hafifçe düşmeme rağmen- sağ bacağımın uyluk kemiği üç yerinden birden kırılmıştı. Ayvalık Devlet Hastanesinde yapılan ilk müdahaleden sonra İzmir Tepecik İhtisas Hastanesinde ameliyat olmuşum. Ahmet Eren ve eşi o sıralarda Almanya'da, kızlarının yanındaydılar. Geçirdiğim kazayı öğrenir öğrenmez uçağa atlayıp geldiler. Bu, birinci dereceden hısımlarımın bile göstermediği bir yakınlık olmuştu.

Bu kaza o hareketli günlerimizin de sonu olmuştu. Hem benim, hem de Ahmet Eren'in hayatını kâbusa çeviren günlerin de başlangıcı...

Kırık bacağımla hareketsiz kaldığım o süreçte ortaya çıkan ağır KOAH nedeniyle hareketlerim iyice kısıtlanmıştı. Evden dışarı çıkamıyordum. Birkaç yıl içinde de oksijen makinesine bağlanmadan nefes alamayacak hale gelecektim... Bu yetmezmiş gibi yakalandığım zatürree yüzünden sancı, ateş ve öksürük krizlerim tuttukça hemen her kış defalarca hastaneye yatırılmam icab ediyordu. Hastaneye götürülürken en yakınım da hep Ahmet Eren oluyordu. Adım atacak halde değilken, çoğu kez yüz yirmi kiloluk bedenimi sırtında taşıyarak arabasına götürüyor, hastanenin yoğun bakımına yetiştiriyordu beni. Yoğun bakımdan servise çıkartıldığımdan itibaren de refakatçi olarak başımda o kalıyordu. Bu iyiliğinin onun hayatını mahvedeceğini bilseydim yanımda kalmasına hiç razı olur muydum?

Hastaneye kar fırtınasında kalmışçasına bir titreme nöbetiyle götürülmüştüm. Doktor Suna'ydı doktorum. Kırk beş yaşlarında, bakımlı, güzel bir kadındı. Ben titredikçe sinirle sesini yükselterek üstüme bir battaniye örtülmesini isteyen Ahmet Eren'e, "hastanın ateşi kırk derece, olmaz!" diyerek karşı koyunca tartışmışlardı. Sonra birbirlerine tavırları daha da sertleşmiş; Dr. Suna, Ahmet Eren'i servisten kovmuştu. Bu dalaşmadan sonra dost olabileceklerini kırk yıl düşünsem aklıma getiremezdim...

Doktor Suna günlük kontrollerime geldikçe aralarında Almanca konuşmaya başlamışlardı. Ne konuştuklarını anlamıyordum. Kurdukları cümlelerdeki kompliman ve espiiri vurgularını, mimiklerindeki ve bakışlarındaki sevecenliğin de katkısıyla hissedebiliyordum. Aralarındaki buzlar erimiş, diye yorumluyordum bunu. Birkaç defa, "doktorla niye Almanca konuşuyorsun, ne konuşuyorsunuz öyle?" diyecek oldum, doğru yanıt alamadım; "senin hastalığınla ilgiliydi," diye kaçamak cevaplarla savuşturuldum.

Bir gün, "Suna hanımı yemeğe çıkartacağım. Bir iki saat yalnız idare edebilirsin, değil mi?" diyerek gittiğinde, ilk aklıma gelen bunun masum bir dostluk yemeği olmayabileceğiydi. Nitekim o gece bir iki saat diye çıkılan yemekten sabah gün ışıdığına dönülmüştü. Artık, ikisinin arasında sadece buzların erimiş olduğunu değil, çok daha yakın bir ilişki içinde olduklarını fark edebiliyordum.

Taburcu edildikten sonraki günlerimde Ahmet Eren'in sık sık ortaldan kayboluşunu da Suna ile buluşmalarına yorumluyordum.

Zavallı eşi de ondaki değişiklikleri sezindikçe eşimle paylaşıyordu şüphelerini. Elimden geldiğince, "Ahmet öyle bir adam değil, yapmaz," diyerek kadını yatıştırmaya çalışıyordum.

Bir keresinde arabanın ön koltuğu altına düşürülmüş bir saç tokası bulmuş, kızılca kıyameti koparmıştı kadın. Arabaya yoldan bir grup öğrenci alıp okullarına bıraktım, diyerek savunmaya çalışmıştı kendini. Aralarına zor girmiştik.

Çekirge bir zıplar, iki zıplar, üçüncüde yakalanır. Almanya'da büyümüş, çalışmış bir kadını yüreğine bir şüphe düştükten sonra, şüphelerinin peşinden koşmaktan alakoyamazdınız. Nitekim kocası ne zaman evden gitse o da eşimden bizim -o yıl satın almış olduğumuz- arabanın anahtarını alıp peşine düşer olmuştu. Her defasında izini sonuna kadar sürememişti, ama bundan hiç yılmamıştı, takiplerini yılmadan, usanmadan sürdürmüştü. En sonunda da Doktor Suna ile Cunda'da bir otelde yakalamıştı kocasını. Bütün otel, hatta bütün Cunda adası bu baskınla ayağa kalkmıştı...

Ahmet Eren'in hayatındaki iki kadın birden, tam da o gün, birden bire yok oldular. Doktor Suna yaşadığı rezaletin karşısında kariyerini koruyabilmek kaygısıyla tayinini bir başka şehire yaptırarak gitti. Karısı da ilk uçakla Almanya'ya, kızının yanına...

Ahmet Eren uzun bir süre karısının döneceğini umut ederek bekledi. Umudunu yitirmek üzereyken de onu ikna edip geri getirmek için kendisi gitti Almanya'ya. Birkaç yıl sonra da elinde bir boşanma ilamı ve bir bavul dolusu ilaçla döndü. Döndüğünde o, eski Ahmet Eren değildi, boyu gittiğinden mübalağasız bir karış daha kısalmış, vücudu iyice öne eğilmiş, kamburlaşmıştı.

Almanya'da karısıyla birlikte olduğu için kalmamıştı bu kadar uzun süre; ortaya çıkan osteoporoz (kemik erimesi) hastalığını tedavi ettirmek için kalmıştı. Aylarca, acılar içinde yatmıştı da ne karısı, ne de kızı sahiplenmemişti onu.

Döndüğünde Devlet Hastanesi Ortopedi uzmanının tavsiyelerine uyarak, Ortopedi ve Travmatoloji polikliniklerinde çalışmış, emekli bir hemşire bulduk. Sabah sekizden akşam sekize, kadın onunla ilgileniyordu, bilgili, iyi bir kadıncağızdı.

Basit travmalarla bile, devamlı sırt, bel ve boyun ağrısı çekiyordu. Vücudunda her geçen zamanda artan biçimde şekil bozuklukları meydana çıkıyordu. Ve darbelere karşı kemiklerinin direnci iyice azalmıştı, basit düşme çarpmalarla genellikle omurga, kalça, el bileği ve omuz bölgelerinde kırıklar meydana gelebilirdi. Çok dikkatli yaşaması şarttı. Tamamen hareketsiz bir yaşam...

2015 Kasımında kızımızın doğum yapacak olması nedeniyle İstanbul'a giderken, beni, "Kendimi çok yaşlanmış ve bitkin hissediyorum, bu kışı çıkartamama ihtimalim var. Lütfen, hakkını helal et de git!" diyerek uğurlamıştı.

O kış ölmemişti. 2016 Temmuzunda döndüğümde de sağdı. Ne var ki, hem zihinsel hem de bedensel sağlığı aşama aşama kötüye gitmişti. Özellikle son aylarda, bir zamanlarki enerjik bedene dair emareler görmek mümkün değildi. Bedeni öylesine zayıflamıştı ki biçare Afrika yerlilerini andırıyordu.

Döndükten sonra onun yanından hiç ayrılmadım. Yemesi, içmesinden, altına bez bağlanmasına kadar her şeyini ben üstlenmiştim. Gücüm yettiğince, zira ben de tekerlekli sandalye ve oksijen makinesiyle yaşamaya çalışan biriydim... Hemşiresiyle birlikte az acı çekmesi için elimizden gelen her şeye yapmaya çalışıyorduk. Bir gün sonraki altmış üçüncü yaş günü için küçük bir hazırlık bile planlamıştık.

Olmadı...

Cenazesi çok ıssızdı. Törene az sayıda kişi katıldı. Benimle birlikte birkaç komşu ve cenaze namazını kıldırın imamın, "merhum gurbetteydi, defnine eşlik etmek sevaptır," çağrısına uyan, Ahmet'i çok az tanıyan ya da hiç tanımayan cami cemaatinden birkaç kişi. Ahmet, bu beldenin en önemsiz kişiliklerinden biriydi, tanınmış bir insan olmaktan uzaktı. Her insan gibi o da küçüktü ve diğer insanların pek çok kusuru onda da vardı, ortalama bir kişiydi.

Sarımsaklı çok sıcaktı ve mezar bu iyi adamı kendi ellerimizle koyduğumuz bir cehennem kuyusu gibiydi. İki ucundan bağlanmış kefenin özenle yatırıldığı oyuğun üzerini kapatan tahtaları dizdiklerinde içimde uyanan his, kendi ölümümün korkusuydu.